

De nieuwe wereld

Plotseling lig ik in ijskoud water. Regen tikt genadeloos tegen mij aan. Geen idee hoe ik hier ben terecht gekomen. Hoewel aardedonker zie ik L vlak naast mij, fel oranje oplichtend in het donker, als een vuurvliegje in de nacht. Net zaten we nog samen in een doos. Beetje krappe doos weliswaar, wij zijn maar 29, en ook erg donker van binnen, maar aangenaam droog en samen. Ik voel verwarring, maar ook opwinding. Gaat het avontuur nu eindelijk beginnen? Ik had prachtige verhalen gehoord. Verhalen over fluwelen voeten die mij naar mooie plekken zullen brengen. Ik ga de wereld zien, een hele nieuwe wereld! Fijn zand, grof zand, nat zand, oud zand vermengd met geurige dennennaalden, schelpen, grassprietten met frisse dauwdruppeltjes, smeùige modder, slootjes met eendenkroos, plassen helder regenwater, stoeptegels met krijt: ik kan niet wachten. Het begint alleen heel anders dan ik me had voorgesteld. Het is zo koud, en zo nat en zo donker. Ik had begrepen dat onze doos geopend zou worden in een warme ruimte, met zacht licht, vaardige handen die ons uit het knisperende papier zouden wikkelen. L en ik zouden altijd samen zijn. Nu moet ik moeite doen om bij L in de buurt te blijven. De golven duwen mij omhoog, opzij en dan weer naar beneden, heel onrustig. Zeewater gutst over mij heen. Drie dagen geleden waren we heel ordelijk allemaal aan boord gebracht, twee-aan-twee, en begon onze reis naar het grote avontuur in een nieuwe wereld. Nu lijkt het dat de ontscheping voortijdig is begonnen. Nog voor we zijn afgemeerd op droge grond gaat iedereen opeens van boord. En niet netjes twee-aan-twee, in een keurige rij, we buitelen ongeorganiseerd over elkaar heen, zwalkend en botsend over de hoge golven. Naast mij drijven stoere sneakers en pumps met een strakgetrokken tiggerel. Achter mij een schoen van krokodillenleer met een spitse bek, die voortdurend dreigend tegen mij aanduwt. Lachwekkende schoenen met grote, bolle neuzen, geruite sloffen, laarsjes met ritsen, zwart-wit geblokte instappers, gypies met klittenband, overal schoenen zo ver als het oog reikt. Vlak voor ons zakt een hoge gelebruine schoen uit Timberland steeds verder weg in het water. Een knalroze paardje met reusachtig grote ogen komt tussen L en mij in drijven. Lange manen in alle kleuren van de regenboog waaieren langs het ranke lijf. De ogen kijken mij schalks aan. Ga weg! Ik wil naast L blijven! Ik begrijp niet goed waarom dit exemplaar ook mee mocht in de boot. Plastic benen die niet kunnen bewegen, onnatuurlijk grote ogen met een misplaatste gezichtsuitdrukking, schreeuwende kleuren, hoe kan dit wezen bijdragen aan een mooiere wereld? Maar hoe ik ook duw, ze gaat niet weg. Er komt eenzelfde paardje naast drijven. En nog één, en nog één. Een lange stoet felgekleurde paardjes, allemaal met dezelfde grote ogen en schalkse blik. Ze lijken zich al te vermenigvuldigen nog voor we goed en wel aan land zijn. De schoen uit Timberland verdwijnt nu helemaal onder water, alsof hij, na enig aarzelen, besloten heeft om de nieuwe wereld maar te laten voor wat het is en de zeebodem te verkennen. Het wordt alarmerend druk. Daar drijven een paar koeien, verderop twee ijsberen. Een golf spoelt ze omver. Het zijn geen koeien, het zijn krukjes bekleed met koeienvel. De ijsberen blijken ook drie houten poten te hebben. Grote constructies met planken, stoelen zonder poten, strak opgerolde fleecedekens verpakt in folie, plastic raceauto's, houten plankjes met krullerige letters, televisietoestellen, wasmachines, de uittocht uit de boot is niet meer te stoppen. Opeens lijkt het te sneeuwen. Overal om ons heen verschijnen kleine, witte balletjes op het water. De balletjes lijken zich nog sneller voort te planten dan de paardjes, het wemelt er van. Ze kruipen in mijn binnenste, te lui om zelf te zwemmen. Een grote golf spoelt over mij heen, ik proest het uit. Ik weet niet meer wat onder of boven is, overal dwarrelen witte balletjes en alles is koud en zout en nat en akelig. Paniek! Waar is L? Ik zie haar niet meer. Ik zit klem tussen de poten van een koeienkruk en een lange plank. Ik wil terug naar onze doos. Ook al was het krap, het was zo fijn en overzichtelijk, samen met L. Maar de zee stuwt mij voort, steeds verder weg van de ark, samen met al die paardjes en stoelen en planken en balletjes, niet wetend of we het beloofde land ooit nog zullen bereiken.

Ik voel zand. Nat zand. Hoewel nog versuft probeer ik een sprongetje: echt zand! Nu gaat het avontuur toch beginnen! Maar waar zijn de fluwelen voeten? En waar is L? Zo ver als ik kan kijken zie ik stoelen, planken, plastic zeppompjes, gloeilampen, schoenen in alle soorten en maten, een grote kudde paardjes met schalks geloken ogen en overal die kleine witte sneeuwballietjes, nog steeds niet gesmolten. De vertrouwde oranje kleur van L is nergens te bekennen. De blijde opwindning die ik even voelde ebt weer weg. Ik blijf roerloos liggen. Achter me hoor ik de zee, maar ik kan me niet omdraaien. Een pump ligt in slagzij naast mij, het strakke tiggervel deels losgescheurd. De wind waait fijne zandkorreltjes over mij heen. Het schuurt en het prikt. Uren verstrijken. Langzaam komt er meer licht. Opeens staan er hoge schoenen uit Timberland voor mij. Die waren toch in zee verdwenen, afgedaald naar de zeebodem? Ze bewegen. Ze zijn gevuld met een vaalblauwe spijkerbroek, vol vlekken, een vormeloze gele plastic jas, lange grijze haren en daar bovenop een donkere wollen muts. Ze lopen kriskras door de spullen. De paardjes piepen angstig onder de dikke zolen. De plastic jas pakt een stoel zonder poten. En nog één, en verderop nog één. Hij zet alle stoelen bij elkaar. Er klinkt een snerpend gefluit. Twee grote, mosgroene rubberlaarzen komen nu aanlopen. De laarzen en de Timberlanders tillen de stoelen op en zetten ze in de laadbak van een auto. Handen slaan tegen elkaar, gelach. Er komen nog meer laarzen. En bergschoenen. Dikke zolen, dunnere zolen, groen, blauw, zwart, bruin, het wordt steeds drukker op het stand. Overal worden spullen opgepakt. De paardjes blijken in trek, ze verdwijnen in rap tempo in rugzakken en plastic tassen. De schalkse ogen missen hun uitwerking niet. Er wordt telkens gewezen naar de witte balletjes. Dat is toch iets bijzonders. Het hele strand is er onder bedolven. Zou dit eeuwige sneeuw zijn? Vier paar bergschoenen beginnen de balletjes op te rapen, één voor één gaan ze in een doorschijnend zakje. Op de voorkant staat met stift geschreven 'Ameland, paal 14-200, 2 januari 2019'. Af en toe wordt het zakje met de balletjes omhoog gehouden, er zitten er steeds meer in. Maar de balletjes lijken zich ter plekke te vermenigvuldigen, het strand blijft bezaaid, zelfs als het zakje helemaal vol is. Ik sla het gelaten gade. De mooie, nieuwe wereld, waar ik zo naar uitkeek, blijkt een immense vuilnisbelt.

Opeens staan twee kleine rode laarzen naast mij. Ik wordt opgetild, een wollen handschoen duwt mij omhoog, de lucht in. 'Jaaah, gevonden!'. Ik zie een grote glimlach. 'Dit is een R, ook 29!'. Twee hoge laarzen met grote bloemen er op komen dichterbij. De rode laarsjes springen omhoog en komen weer neer op het natte zand. De grote bloemen lachen. Er wordt iets liefs gezegd. Maar ik hoor het niet meer. De wereld om mij heen lijkt te verstommen. Zout en zand, wind en regen voel ik niet meer. Ik kijk alleen nog maar. Ja, ik zie het goed: daar, in de andere handschoen! Blijdschap stroomt door mij heen. De wollen handschoenen gaan naar elkaar toe en mijn zijkant raakt de vertrouwde zijkant van L. Nu weet ik het zeker. Nu gaat het grote avontuur echt beginnen.